

Vážená rodino, vážení pozůstalí, vážení smuteční hosté,

připadl mi úkol říci pár slov o paní Marii Kynterové, za pracovní část jejího života. Většinu svého produktivního života věnovala pražské katedře hydrogeologie a inženýrské geologie, kde působila jako sekretářka katedry od roku 1971 až do roku 2006. Já jsem měl tu čest ji potkávat po větší část této doby – od roku 1981, kdy jsme jako student nastoupil na fakultu, až do jejího odchodu v roce 2006, kdy jsem už bezmála 20 let působil na katedře jako vyučující. Považuji si za čest, že jsme se stali přátelé a že jsem ji mohl oslovovat „Maruško“, podobně jako její blízcí lidé.

Kdybych měl odpovědět na otázku, jaká Maruška byla, musím říct, že jsem nepoznal empatictějšího člověka. Ten druhý byl u ní vždy na prvním místě, vždy byla připravena pomoci či potěšit, a to bez ohledu na to, že zrovna mohla zažívat některé obtížné časy. Vždy vlídná, usměvavá, dobře naladěná, vyzařující bezmezný optimismus, a současně neobyčejně skromná. Elegantní paní s jemnými způsoby, milující svoji rodinu, procházky, klasickou a operní hudbu a umění vůbec, ale také paní, která se ráda smála, ráda si vyprávěla, milovala psy, kočky a zvířata všeho druhu, především ale milovala lidi kolem sebe.

Působení na fakultě nebylo pro Marii Kynterovou obyčejným zaměstnáním, práci na fakultě brala jako své životní poslání, kterému se zcela oddala. A mohu vám říci, že to se pozná, kdo se něčemu věnuje s opravdovostí, láskou a srdcem. Pro nás tehdejší studenty to byla bez nadsázky „fakultní máma“. Kdykoliv jsme za ní mohli přijít a dostali radu, pomoc, povzbuzení. Mnoho studentů hydrogeologie a inženýrské geologie – a za ty desítky let jich byly stovky – nosila do konce života ve své hlavě, znala je jménem, sledovala jejich další pracovní či rodinné osudy, a v tomto smyslu je propojovala v širokou odbornou rodinu.

Podobně jsme na ní spoléhali jako pracovníci katedry – spolehlivá, pečlivá, kompetentní, vždy připravená pomoci s čímkoliv bylo třeba, bez ohledu na pracovní dobu. Jako absolventka střední geologické průmyslovky mohla zajišťovat i některé odbornější práce.

Jako předseda České asociace hydrogeologů nemohu nezmínit, že mnoho svého volného času ráda věnovala i dobrovolné práci pro naši asociaci, především se podílela na přípravě několika hydrogeologických konferencí, např. ve Stráži pod Ralskem, v Ostravě nebo v Českých Budějovicích. Její zájem o život v odborné obci ale pokračoval i po jejím odchodu do důchodu, a my ji moc rádi vítali už jako čestného hosta na

dalších konferencích, kde se ráda potkávala s bývalými studenty. Moc se chtěla zúčastnit i poslední konference v Ústí nad Labem v září 2022, ale zdravotní důvody jí to bohužel již neumožnily. Často navštěvovala i odborný program v Café Barrande na Žižkově, kde se opět ráda setkávala s dalšími geology, často kolegy milovaného manžela Františka (Fano), zesnulého již před více než 30 lety.

Vím, že přemýšlela i o tom, co nás přesahuje, co je hlubším smyslem našich životů. Její láskyplný život byl vpravdě naplněním tohoto smyslu. Můžeme se proto všichni těšit nadějí, že už nyní je zahrnuta Boží láskou, a že nás z Věčnosti se svým vlídným a chápavým úsměvem bude provázet i nadále.

Milá Maruško, jménem všech, kteří prošli na fakultě tvýma rukama a tvým srdcem, ať už jako studenti nebo pracovníci, Ti děkujeme za to, jak jsi obohatila náš život, snad jsme i my aspoň trochu přispěli k naplnění života tvého.

Světlo věčné ať Ti svítí.

Josef Vojtěch Datel

21.4.2023

Praha, Vinohradské hřbitovy, kaple sv. Václava